

Neke stvari nemaju cijenu...

Srijeda...Mir...Uobičajena paška tišina nakon četiri dana ludovanja...Završio je još jedan zimski karneval... Vrijeme za postkarnevalsku analizu... Događaj ovog (čini mi se i ne samo ovog) karnevala je snimanje milenijske fotografije Šime Strikomana na kojoj će za povijest našu svagdašnju biti ovjekovječeno čarobno paško kolo, mnogobrojne maškare i svi oni koji su se obukli u narodnu nošnju - od onih najmanjih, najslabih pa do najstariji i najgordijih. Kako je sam Strikoman rekao za Radio Pag – nije ovo samo fotografija kola ili uobičajena milenijska fotografija - ovdje su upletene i na poseban način zrače atmosfera, zajedništvo, ponos i ljubav Pažana spojen s gotovo perfektnim urbanizmom starog grada, pa bi Juraj Dalmatinac zasigurno bio ponosan kad bi mogao na tren vidjeti ove fotografije. Sam broj od 483 paška tijela koja su tvorila zajedno riječ Pag je imponirajući, a čak 173 osobe obučene u nošnju kazuju koliko se u potaji snažno održava tradicija nekih prošlih, vrijednih vremena. Zaista ima razloga za zadovoljstvo svih, a posebno organizatora koji su se potrudili da snimanje ove milenijske fotografije bude besprijetkorno – od svih Pažana koji su za ovu prigodu potegli od Zagreba, Rijeke, Splita, Zadra i tko zna otkuda, pa do domaćih ljudi koji su željeli da ta slika bude nešto što će moći pokazivati svojim nasljednicima uz riječi: "Evo, tu su dide i nana, a vo si ti u malu nošnju! A ki je vo?". Nesumnjivo je da su Pažani ovom gestom pokazali ogromnu količinu ljubavi, vezanosti i ponosa uz svoj grad i svoju tradiciju. Moram priznati da sam se malo, ali ugodno iznenadila kad sam vidjela toliki broj ljudi na Pijaci (mnogi kažu da nikada na tom beskonačno bijelom prostoru nije bilo toliko ljudi). Pa, mnoge sam (ispričavam se, ali zaista jesam) potpuno zaboravila, smetnula s uma, kao i činjenicu da žive u Pagu. Neke nisam vidjela, ni srele ne znam otkada, i zapitala sam se gdje i kako provode svoj život ti ljudi, gdje su u životu grada, zašto su zatvoreni u svoja četiri zida. Pričajući s organizatorima doznah da su i oni svjesni da će se ubuduće, ukoliko žele da karneval bude zaista ovako masovan, morati smišljati raznorazni razlozi i načini koji će motivirati ljude na uključivanje. Podsjetimo se samo prošlogodišnjih muka oko organiziranja i natezanja oko karnevala. Tek kada se obznanilo da će se HTV snimati dokumentarnu emisiju "Paška robinjica" koja će se godinama prikazivati na TV-u, živahno su se pokrenule sve paške snage i izašle na Pijacu, stariji Pažani i Paškinje su otvorenog, toplog srca sjetno pričali o paškim užancama, neumorno su se šili grupni, maštoviti kostimi, stariji su se ponosno obukli u tradicionalne paške maškare (antimele, košuje, fuštani beli, rozi, crni...), hitro se išlo u ričavce, neizostavno se došlo na Pijacu bez obzira na vreme, nesebično su se dijelila svoja sjećanja i lipe uspomene- sve u svemu, ljudi su dali zaista sve od sebe da kamera za vječnost posnimi sve one detalje koji sami Pažani vjerojatno i ne primjećuju. Ostalo mi je u sjećanju kako je jedna od članica HTV-ove ekipe ostala dirnuta i zatečena s koliko ljubavi i nostalgije naši stariji sugrađani pričaju o svom karnevalu jer oni se nisu oblačili i ludovali zbog drugih već prvenstveno zbog sebe i bogatstva svog života Ali očito nam je svima postalo jasno da su se vremena promjenila, tempo života onda i sada se razlikuje kao nebo i zemlja. Ljudi su obuzeti svakodnevnim problemima kako preživjeti (ah, ta recesija i banane!), kako naći posao, poplačati režije, kredite, preživjeti od prvog do prvog uz minimalne i plaće i mizerne mirovine... Ovogodišnje snimanje milenijske fotografije je bio idealan motiv za ponovno pokretanje paškog karnevalskog pokreta. Kaže mi jedan od organizatora da je jedan od razloga odumiranja tradicije paškog karnevala taj što se jako puno "fureštih" udalo ili

oženilo u Pagu (odmah se ogradio jer sam i ja jedna od "fureštih", uz opasku da sam se ja ipak asimilirala) i da oni ne osjećaju taj specifičan duh karnevala. Možda i jest dijelom tako, ali opet kad pogledam (uz dužno poštovanje domicilnih odvajkada) tko se svake godine oblači i trudi oko osmišljavanja grupnih maski – ne mogu se oteti dojmu da je i tu zastupljen veliki broj, prvenstveno žena, "fureštih" koje su se tako rado, zdušno i otvorena srca priključile duhu karnevala, koje s puno pažnje i poštovanja oblače i svoje potomke, male Pažane u nošnju i maškare. I neka je tako-pa, one će preostali dio života živjeti u ovom gradu i jednostavno je normalno da su se na taj način uključile u život grada jer, ruku na srce, i nemaju baš previše izbora za sudjelovanje u društvenom životu osim pokoje udruge. Dakle, svima je jasno da će se morati naći dodatni motiv za što masovnije sudjelovanje u karnevalu, pa tako doznajem da će se ovog ljeta obilježiti 50. godina ljetnog karnevala u Pagu (ne znam još uvijek na koji način) što bi trebao biti još jedan "input" za masovnost. Danas su drugačija vremena i to se mora konačno prihvatiti. Dobro je da se to shvatilo makar mnogi pitaju koliko nas sve to košta, može li se na druge načine motivirati ljude da se uključe jer bi trebali biti zadovoljni sami sobom i činjenicom da smo se uključili u karnevalsko ludovanje radi nas samih, radi naših starih, poštivanja tradicije i običaja, a ne radi toga da se drugima pokažemo i prikažemo mada je zaista pozitivno da i drugi saznaju za ovo neiscrpno bogatstvo i specifičnost paške tradicije. Najveća nagrada uspješnog karnevala je dobra zabava, šala, radost, druženje, smjeh i osmjeh, onaj pozitivni, zadovoljni umor i slatka prebijenost nakon prenoćavanja i zadnjeg kola za kojeg bi najradije da traje još malo, još samo malo... Konačno doživjeh na našoj stranici i nekoliko pohvalnih komentara tipa: "Konačno nešto lipo", "Napokon smo se ujedinili", "Konačno nešto pozitivno!", "Žao mi je što nisam bi" i slično. Ako je ovo cijena da naš grad ponovno oživi duhom zajedništva, druženja bez obzira na političku ili familijarnu pripadnost ili mjesto rođenja i pokrene uživanje u radostima karnevala i druženja - onda zaista treba nastaviti tim putem, pa ma koliko to koštalo! Jer neke stvari u životu nemaju i neće imati cijenu ...

Vesna Karavanić

Tekst nam je ustupila [Radio postaja Pag](#), autor: Vesna Karavanić

Hvala Vam